

ὡς τὰ τοῦ κόκνου. Εἰς τὴν νῆσον Σαρδηνίαν ἐκ τῶν δεξιῶν τοῦ μηροῦ κατασκευάζουσιν οἱ χωρικοὶ ἀβλόν, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος λέγεται γλυκύτατος.

Ὁ φοινικόπτερος ἐξημεροῦται εὐκόλως, ἀλλὰ δὲν ἀντέχει εἰς τὸ φύχος καὶ σπτανίως ζῆ ἐπὶ πολλὸν χρόνον.

ΤΟ ΔΙΩΝ ΔΙΑ ΜΑΘΗΣΙΝ ΑΦΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΩΝ.

Πάντες ἡμεῖς θαυμάζομεν καὶ ἐπαινοῦμεν τοὺς νέους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐκ πτωχῶν καὶ ἀμαθῶν γονέων διὰ τῆς τιμότητος, δραστηριότητος καὶ εὐσταθείας τῶν καταβάλλουσι μεγάλα καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνυπερβλητὰ ἐμπόδια καὶ ἐπὶ τέλος φθάσαντες εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν κοινωνικῆς περιωπῆς, χρησιμότητος καὶ εὐπορίας. Ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα συμβαίνοντα εἰς χώρας, ὅπου τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῆς μαθήσεως εἶναι καταφανῆ εἰς ὅλους, χάνουσι πολλὰ ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀξιεπαινον αὐτῶν παραβαλλόμενα μὲ ἄλλα παραδείγματα παιδίων γεννηθέντων καὶ ἀνατραφέντων εἰς ἀγρίους χώρας καὶ μεταξὺ ἀγρίων φυλῶν.

Ἐν τοιαύτῳ παραδείγματι μᾶς παρέχει ἡ προκειμένη εἰκὼν. Ὁ Ἀφρικανόπουλος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔχου-

σιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἐνώπιόν τῶν, ἀνῆκει εἰς μίαν τῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἰδὼν δε, κατὰ τύχην, Ἄγγλους τινὰς ναύτας, τοσοῦτον κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ γείνη ὅμοιος αὐτῶν, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χώραν, ὅπου οἱ ἀνθρώποι γίνονται τόσο διαφορετικοὶ ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του, — τὴν Ἀγγλίαν!

Ἀλλὰ δυστυχῶς οὔτε ποῦ ἦτον ἡ Ἀγγλία, οὔτε πῶς νὰ ὑπάγῃ ἐγνώριζε· τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἀπέληπισε, ἀλλὰ πλησιάζας ἕνα ἐξ αὐτῶν, « Πῶς ἔμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν; » εἶπε.

« Μὲ πλοῖον, καθὼς τὸ ἰδικόν μας, » ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

« Λοιπὸν μὲ πέρνετε ν' ἄρθω; »

« Βεβαιότατα, ἀρκεῖ νὰ πληρώσης τὸν ναῦλον. »
 « Καὶ ποῖος εἶναι ὁ ναῦλος; »
 « Εἴκοσι λίραι. »

« Ἄλλὰ ποῦ δὲν τὰς ἔχω; — εἶπε τὸ παιδίον, ἀ καὶ ὅμως θέλω νὰ πάγω στὴν Ἀγγλίαν. » Ταῦτα εἰπὼν, ἀνεχώρησε, τὴν δ' ἐπομένῃ ἡμέρᾳ παρουσιάσθη εἰς τὸν πλοίαρχον τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον ἦτο ἀραγμένον εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἔκειτο τὸ χωρίον του, μὲ δύο κουτάβια λεοπαρδάλεως εἰς τὰς χεῖράς του, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα, ἀποθέσας δὲ αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας του εἶπε, « Ἴδου σὲ ἔφερα αὐτὰ τὰ κουτάβια διὰ τὸν ναῦλόν μου ἕως τὴν Ἀγγλίαν· τώρα σὲ παρακαλῶ πολὺ πάρε με εἰς τὸ πλοῖόν σου. »

Ἴδὼν τὸν πόθον καὶ συλλογισθεὶς τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεξε διὰ νὰ πάρῃ τὰ κουτάβια ἐκεῖνα εἰς τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρὸς των, ἡ ὁποία θὰ τὸ κατεξέσχιζεν, ἐὰν τὸ ἐπρόφθανεν, ὁ πλοίαρχος συγκατετέθη νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὸ πλοῖόν του, καὶ τῷ ὑπεσχέθη, ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν νὰ τὸ συστήσῃ εἰς φιλόανθρωπὸν τινα κύριον, διὰ νὰ τὸ συνδράμῃ νὰ σπουδάσῃ. Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ, ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος Ἀφρικανὸς, ἀνζήση, θὰ γείνη ποτὲ χρήσιμος ἄνθρωπος.

○○○○○ ○(B) ○○○○○

**ΕΘΝΙΚΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΜΕΝΟΙ
 ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΓΙΑΙΣ ΓΡΑΦΑΙΣ.**

Βαλτάσαρ,

(Ἰδὲ εἰκόνα ἐν σελίδι 869)

Ὁ Βαλτάσαρ, ὁ τελευταῖος τῶν Βαβυλωνίων βασιλέων, ἦτο υἱὸς τοῦ Εὐδαί - Μερδοδὰ καὶ ἕγγονος τοῦ Ναβουχοδονόσορος· ἐκληρονόμησε δ' ὡς φαίνεται παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ πάπου του μόνον τὸ ἀσιατικὸν αὐτῶν ἀγέρωχον· διότι οὐ μόνον πράξιν μεγάλῃν οὐδεμίαν ἔπραξεν, ἀλλὰ καὶ νικηθεὶς πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἠνωμένων στρατῶν τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, ἠναγκάσθη νὰ κλεισθῇ ἐντὸς τῆς Βαβυλώνης, τῆς ὁποίας τὰ διψηλὰ καὶ ἰσχυρὰ τείχη ἐξησφάλιζον αὐτὸν τε καὶ τοὺς κατοίκους της ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς. Τοσοῦτον δ' ἀσφαλῆ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὁ Βαλτάσαρ, ὥστε καὶ τοὶ στενωὺς πολιορκούμενος ὑπὸ τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, ἐπεδίδετο εἰς συμπόσια καὶ κώμους μετὰ τῶν μεγιστάνων καὶ στρατιωτῶν αὐτοῦ.

Εἰς ἓν τούτων τῶν συμποσίων διαταξὲ νὰ φερθῶσιν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βήλου τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ποτήρια, τὰ ὅποια ὁ πάπος του Ναβουχοδονόσορος εἶχε λάβει ἐκ τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ πῶσιν οἶνον δι' αὐτῶν. Ἐνῆ δὲ ἐκραιπάλου οὕτως εἰς τὰ ἀνάκτορα, αἴφνης ἐφάνη χεῖρ ἐξελθοῦσα τοῦ τοίχου

τῆς αἰθούσης, ἔπου ἐγένετο ἡ κραυγὴ, καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ γράμματά τινα ἀκατάληπτα.

Τοῦτο ἐτάραξε πάντας, ἰδίως ὅμως τὸν βασιλέα Βαλτάσαρ, τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα, ὡς λέγει ἡ Γραφή, ἤρχισαν νὰ συγκρούωνται ἐκ τοῦ τρόμου, καὶ ἀμέσως ἐζήτησε παρὰ τῶν Μάγων καὶ σοφῶν τῆς Βαβυλώνης ἐξήγησιν τῶν γραμμάτων ἐκείνων, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ἡ βασιλομήτωρ ἀνέφερεν, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Πάπου του Ναβουχοδονόσορος ἦτο τις ἑβραῖος ὀνόματι Δανιήλ, σοφὸς σφόδρα καὶ ἔμπειρος περὶ τὴν ἐρμηνεῖαν ἐνουπνίων καὶ τὴν ἐξήγησιν αἰνιγμάτων καὶ τὴν λύσιν ἀποριῶν, καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ στείλῃ νὰ τὸν καλέσῃ, διότι, ὡς φαίνεται, ὁ Δανιήλ, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὰς αὐλὰς τῶν μοναρχῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ναβουχοδονόσορος παρηγκωνίσθη καὶ ἰδιώτευε.

Προσκληθεὶς δὲ καὶ παρακληθεὶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν γραφὴν τὴν εἰς τὸν τοίχον, ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐξήγησιν: « Μενὲ, Μενὲ, θεεὸν Οὐφρασίμ » ἤτοι ἐμέτρησεν ὁ Θεὸς τὴν βασιλείαν σου καὶ ἐτελείωσεν αὐτήν· ἡ δὲ βασιλεία σου διηρέθη καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς Μήδους καὶ Πέρσας.

« Τὴν αὐτὴν νύκτα, λέγει ἡ Γραφή, ἐφονεύθη ὁ Βαλτάσαρ, ὁ βασιλεὺς τῶν Χαλδαίων, καὶ Δαρεῖος ὁ Μήδος ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἣν περίπου ἑτῶν ἐξήκοντα δύο. » (Δανιήλ ἐ. 25—31.)

Καὶ πραγματικὸς οὕτω συνέβη, διότι ὁ Μήδο-Περσικὸς στρατὸς διοχετεύσας τὸσον μέρος τοῦ ὕδατος τοῦ Εὐφράτου, ὅστις ἔρρεε διὰ τῆς Βαβυλώνης, εἰς τὴν ἐπὶ τούτου κατασκευασθεῖσαν λίμνην, ὥστε νὰ κατασταθῇ βατὸς, εἰσῆλθε διὰ τοῦ ῥύθρου αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν πεζὸς, καὶ κατέλαβε τοὺς ἐν κραυγῇ καὶ μέθῃ ὄντας Βαβυλωνίους ἀνεταίμους καὶ οὕτως ἐκυρίευσεν τὴν πόλιν ἀμαχητί.

Ἡ προκειμένη ἐν σελίδι 869 εἰκὼν παριστᾷ τὸν βασιλέα Βαλτάσαρ θεωροῦντα μετὰ τρόμου τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφὴν.

○○○○○ ○(B) ○○○○○

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Δύο φίλοι μὴ ἰδόντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον πρὸ πολλοῦ, συνητήθησαν κατὰ τύχην εἰς τὸ κυνήγιον καὶ ἔκαμαν τὸν ἐξῆς διάλογον:

Γεώργιος. Αἱ, φίλε Ἰωάννη, καιροὺς καὶ ζαμάνια ἔχω νὰ σὲ ἴδω· τί ἀπέγεινες; πῶς ἔχεις; εἶσαι καλά;

Ἰωάννης. Ὅχι τόσο καλά, φίλε μου· ἐνουμφεύθη, ἀφοῦ ἀπεχωρίσθημεν.

Γ. Λοιπὸν σὲ συγκαίρω, καλορίζικα.

Ι. Τί καλορίζικα, φίλε μου· ἐπῆρα μίαν γυναῖκα, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπ' αὐτήν;

Γ. Ὡ! αὐτὸ εἶναι πολὺ κακὸν, φίλε μου.